

me uitgaven. In het 'Voorstel Hoffmann', de directe aanleiding voor de oprichting van de commissie, was evenwel erkend dat ruimhartig naar de benodigde financiële middelen moest worden gezocht. Het is opmerkelijk dat de commissie, die bepaald niet opgericht was om de belangen van handel en scheepvaart te dienen, minder moeite had om een grote som geld te besteden aan de verbetering van de scheepvaartverbinding tussen Schie en Maas. Deze verbetering was in het project van Rose en Scholten nog als een bijwagen opgevoerd, maar kreeg in het rapport van de commissie in feite het primaat toebedeeld.

Het project van Rose en Scholten strandde dus eigenlijk al binnen de commissie. Wat er van overbleef zou vervolgens schipbreuk lijden in de Raad. In de Raadsvergadering van 11 maart 1842 werd meegedeeld dat het rapport van de commissie klaar was⁴⁷). Er ging anderhalve maand voorbij voordat het in behandeling werd genomen⁴⁸). In de vergadering van 23 april 1842 bleek dat de Raad zich niet kon vinden in het voorstel van de commissie om te besluiten tot de verbetering van de waterverversing in het westelijk deel van de stad en de verbetering van de scheepvaartverbinding. De Raad deed wel een verzoek aan de Commissie van Financiën om in ernstige overweging te nemen hoe de benodigde gelden konden worden gevonden, maar veel verder wilde zij niet gaan. Bij wijze van proef werden voorlopig twee openbare pompen geplaatst, een Maaspomp in het westelijk deel van de binnenstad en een welpomp in het oostelijk deel⁴⁹). Met deze raadsbesluiten was het hoopvolle initiatief van Hoffmann om te komen tot een verbetering van de wateren in de binnen- en polderstad, om zo vers en bruikbaar (drink-) water te verkrijgen, voorlopig van de baan.

De klachten over de deplorabele toestand van de wateren in de binnenstad bleven. Zo wees de Plaatselijke Commissie van Geneeskundig Toevoorzigt het College van B. en W. zowel in 1844 als 1845 op de schadelijke gevolgen voor de inwoners⁵⁰). In haar brief van 15 september 1845 wees zij vooral op het bederf van water en lucht, dat werd veroorzaakt doordat in de binnenwateren 'drekstoffen' en urine werden geloosd. De commissie vond dat deze wateren eigenlijk alleen zouden moeten dienen voor het rondvoeren van zuiver water. Met het oog daarop stelde zij onder meer voor om 'drekputten' (verzamelputten van drekstoffen) aan te leggen, voorzien van goede toevoerriolen, en om abattoirs op te richten⁵¹). Maatregelen van de zijde van het stadsbestuur bleven